

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Optagelse af et Statslaan i Udlandet og om Opsigelse til Udbetaling af 3 $\frac{1}{2}$ pCt.s amortisable Statsobligationer.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Formanden: Foretagelsen af denne Sag udkræver, at det høje Ting giver sit Samtykke til at fravige Forretningsordenens Forskrifter. Men jeg vil anse dette Samtykke for meddelt, dersom ingen udtaler sig derimod eller begærer udtrykkelig Afstemning. (Ophold). Det er saaledes meddelt.

Sagen sattes til Forhandling.

Finansministeren (Hørring): Ved Loven af 5te December 1894 blev det bestemt, at der i Udlandet skulde optages et nyt Statslaan paa 25 Mill. Kr., men i Forbindelse dermed blev der iværksat en Konvertering af en Del af den uopsigelige Statsgæld, der svarede 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Rente, saaledes at denne blev nedbragt til 3 pCt. Den Del af Statsgælden, som da konverteredes, udgjorde 38 Mill. Kr. Der var saaledes gjort et første Skridt til Konvertering af den 3 $\frac{1}{2}$ pCt.s Statsgæld til 3 pCt. Det har siden den Tid ikke manglet paa Udtalelser fra forskellige Sider i Retning af, at man skulde fortsætte med en Konvertering af Statsgælden fra 3 $\frac{1}{2}$ pCt. til 3 pCt., og Ønsket herom har i særlig Grad fundet Udtryk ved Finanslovens Behandling i Folketinget. Det er ganske vist saaledes, at man i Almindelighed gaar ud fra den Opfattelse, at en Konvertering af Statsgælden vil kunne drage en Nedsættelse af Rentefoden efter sig og saaledes faa en mere vidtrækkende Betydning. Og ser man hen til, hvad der skete i 1894 ved den da stedfundne Konvertering gennem det optagne Statslaan, er det ganske sikkert, at Omstændighederne synes at tale for Rigtigheden heraf. Jeg har tidligere her i Rigsdagen haft Lejlighed til udførlig at udtale mig om dette Punkt og navnlig til at udtale min Tvivl om, at Regeringen her i Landet ved at foretage Konvertering af Statsgælden er i Stand til at øve nogen blivende Virkning paa Rentefodens Størrelse. Konverteringen i 1894 skete under særlig gunstige Forhold. Renten var den Gang nedadgaaende, og det, som Konverteringen efter min Opfattelse navnlig bevirkede, var at overvinde den Gnidnings-

modstand, der ellers er til Stede, saa snart Renten gaar nedad, idet Rentefoden har Vanskelighed ved at følge med i den nedadgaaende Retning. Det bevirkede Konverteringen i 1894, og den gjorde altsaa for saa vidt sin Nytte. Men at den Rentenedsættelse, der saaledes fremkom, og som navnlig gennem Kreditforeningernes Konverteringer af deres Obligationer fik en vidtrækkende Følge, dog ikke har været af en saadan Beskaffenhed, at den har kunnet siges at have været ved, turde alligevel være indrømmet. Renten er siden den Tid gaaet op, og det er vel egentlig givet, at Virkningerne af Konverteringen 1894 ere ophørte. Imidlertid nægter jeg ikke, at en Konvertering altid vil kunne faa en kortvarig Virkning paa den nærmest følgende Termin, men som Regel tror jeg næppe, man vil kunne vente mere. Imidlertid er dette ikke det eneste Formaal, der kan opstilles for en Konvertering af Statsgælden. Det Formaal, der ligger nærmest, er at opnaa en Lettelse i Statens egen Rentebyrde, idet Renten af Statsgælden bliver mindre. Derfor maa enhver Regering ogsaa være villig til at tage Spørgsmaalet om en Konvertering op, naar en saadan kan foretages paa Vilkaar, der i øvrigt kunne være tilfredsstillende. Jeg har derfor haft Anledning til at overveje dette Spørgsmaal, og som en saadan Anledning skal jeg særlig henvide til det ny norske Laan, der blev optaget i Sommer, og som gik ud paa at konvertere den norske Statsgæld til en Kurs af 97 $\frac{1}{2}$ pCt., altsaa paa ganske særlig gunstige Vilkaar; men det var ogsaa under særlig gunstige Omstændigheder, som ikke her kunne ventes at foreligge.

Efter den Anledning, som saaledes er bleven givet mig, har jeg da taget Spørgsmaalet under Overvejelse og navnlig søgt en Afgørelse af, hvilken Del af den bestaaende Statsgæld til 3 $\frac{1}{2}$ pCt. man eventuelt skulde gaa til at konvertere. I saa Henseende er Stillingen den, at der af det Laan, som blev optaget i Henhold til Loven af 12te November 1886, er tilbage et Beløb af 116 Mill. Kr.; men dette Beløb falder i to forskellige Dele, dels nemlig en uopsigelig 3 $\frac{1}{2}$ pCt.s Gæld — der er deraf til Rest 57 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — og dels en amortisabel Gæld, hvoraf der er til Rest 59 Mill. Kr. For disse to Gældsposter er Forholdet meget forskelligt. Det gælder om den uopsigelige Del af Statsgælden, altsaa de 57 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., at deraf er der i Udlandet kun anbragt 23 Mill. Kr., medens der paa danske Hænder findes 34 $\frac{1}{2}$ Mill.